

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

GALAXIS

NOUA OPERĂ SPAȚIALĂ

ANTOLOGILE SRSFF
VOL. VI

COORDONATOR: ANTUZA GENESCU

2016

CUPRINS

Ioana Vișan – Niciun port din galaxie	8
Daniel Haiduc – Solitudine	62
George Lazăr – WW0	100
Silviu Genescu – Desprindere lentă	130
Alexandru Lamba – La început au fost serviciile de calitate	212
Liviu Radu – Scriitor	228
Liviu Surugiu – Evangelion	246

NICIUN PORT DIN GALAXIE

Nia se strecură afară din culcuș la azul sirenei. În urma ei, Gart mormăi ceva. Era prea devreme pentru el. Din fericire, Nia putea funcționa cu o cantitate redusă de somn și era intrigată de motivul pornirii sirenei. Nu era o alarmă de avarie care i-ar fi panicat pe toți pasagerii navei, ci un simplu anunț că se întâmplase ceva, iar cine voia se putea duce să se informeze. Cu siguranță era interesată.

Își aranjă bandajele de pe brațe înainte de a ieși în coridorul principal, lăsând la vedere cât mai puțină piele descoperită, și clipi confruntată cu luminile puternice. Câțiva oameni, printre care și Adette, se îndreptau în aceeași direcție, așa că li se alătură.

– Ce s-a întâmplat? întrebă cu jumătate de gură.

– Au prins o navetă, spuse Adette și-și trase câteva șuvițe blonde peste ureche, ca să ascundă crustele cenușii, cealaltă mână odihnindu-i-se pe abdomenul rotunjit.

– Prins?

– Emitea un semnal SOS și se îndrepta direct spre noi, zâmbi larg Adette. Au prins-o înainte de a ne lovi.

În jurul lor, oamenii comentau știrea, dar umerii Niei coborâră. O navetă avariata nu le era de niciun folos. N-aveau să părăsească niciodată nava asta blestemată.

A doua dezamăgire veni la vederea presupusei navete, mai degrabă un modul de salvare, după dimensiuni. Iar modulele rareori dispuneau de un sistem de ghidare, chiar dacă nu suferiseră avarii la fel de grave ca acesta. Fusese adus pe o platformă lângă intrarea în cală, unde mecanicii înarmați cu lămpi de sudură se chinuiau să-l deschidă. La cum trăgeau de el, probabil că nu existau șanse să mai zboare vreodată. Având în vedere viața care îi aștepta pe pasageri, era mai bine pentru ei să fie morți.

Lumea strânsă în jur căsca gura, ultimele bârfe fiind schimbate în șoaptă. Cherevic stătea sub pasarelă cu partenerul lui de ticăloșii, aruncând priviri întunecate de la distanță. Mai multe guri de hrănit. Ceva mai departe, capul lui Sarez se ridica peste mulțime, silueta lui înaltă depășindu-i pe cei mai mulți. Nia se ascunse după Adette, evitând zâmbetul tâmp al bărbatului. N-avea chef de el.

Ticăitul specific produs de bastonul lui Papa Ote îi anunță sosirea cu multe secunde înainte de a pune acesta piciorul pe punte. Loviturile de baston usturau al naibii și amintirile din copilărie o făceau pe Nia să ciulească mereu urechile, instinctiv, chiar dacă nu mai primise una de multă vreme.

Bătrânul se opri la marginea pasarelei și supraveghe întreaga acțiune de la înălțime. Buzele strânse dădeau de înțeles că nici el nu își făcea iluzii, dar ochii vioi nu scăpau nicio mișcare.

Cu un scârțait care le zgârie urechile, mecanicii reușiră să deschidă ușa modului. Trei corpuri se rostogoliră afară, fețele cianotice stând mărturie a lipsei de oxigen. Nia își îngustă ochii, dar era prea departe ca să vadă dacă respirau.

– Sunt vii! strigă unul dintre salvatori. Și înarmați.

– Mai e unul înăuntru, spuse o altă voce.

Când îl scoaseră pe ultimul pe brațe, mare și greu, acesta mai dădea dintr-o mână. Le luară armele și îi întinseră pe podea, unde doctorul Hossek se aplecă asupra lor.

Patru bărbați și toți în putere. Iritarea inițială fu înlocuită de îngrijorare. Dacă supraviețuiau toți? La ultima adunare a consiliului, anunțaseră că rezervele de hrană nu ajungeau decât pentru cel mult încă două suflete peste numărul de pasageri și, pe măsură ce nava se deteriora, rezervele scădeau mai repede decât populația.

– Duceți-i la infirmerie și vedeți dacă se mai poate recupera ceva, ordonă Papa Ote.

– Cel mare e-al meu, o împinse Adette ușor cu cotul.

Nia clătină din cap. Culcușul lui Gart era mai bun decât orice distracții i-ar fi putut oferi nou sosiții. Le întoarse spatele și părăsi cala, frământată de gânduri negre.

* * *

Orele în care așteptă să se liniștească agitația cauzată de sosirea modulului trecură îngrozitor de încet. Nia își făcu de lucru prin toate colțurile în care, în mod normal, nu avea ce căuta, sub pretextul că aduna comenzi, când, de fapt, testa apele. Ce părere aveau oamenii despre eveniment? Câți ar fi preferat să scape imediat de intruși? Și cine își făcea deja speranțe să plece cu modulul? Toate aceste variabile riscau să-i afecteze planurile.

Încet, dar sigur, avansă spre infirmerie. Când doctorul Hossek părăsi pentru o clipă salonul, Nia se strecură înăuntru și trase ușa după ea. Unul dintre străini era deja în picioare, părul negru căzându-i pe frunte în timp ce se înclina să-și încheie pantalonii. La dreapta lui, matahala blondă care îi plăcuse lui Adette se sprijinea de perete, încă neobișnuită cu gravitația de la bordul navei. La stânga, al treilea bărbat ședea pe marginea patului, tot plimbându-și degetele prin barba scurtă, castanie. Al patrulea zăcea în patul din capătul salonului, conectat la aparate, încă inconștient.

– Mai multe teste? se plânse bărbosul.

– Nu, îl căutam pe doctor, minți Nia.

– A plecat la masă, spuse bărbatul din mijloc, terminând de îmbrăcat.

Nia ezită în prag. Singură într-o încăpere cu patru necunoscuți, dintre care trei puteau oricând să o atace, nu părea o idee bună, chiar dacă n-avuseseră timp să-și revină complet și cuțitul din dotare ar fi apărât-o întrucâtva.

– Voi nu mergeți? întrebă.

Dacă reușea să-i convingă să părăsească infirmeria, bolnavul ar fi rămas singur și atunci... Multe se puteau întâmpla din cauza aparaturii vechi.

– Doctorul ne-a dat niște vitamine și ne-a recomandat să mai așteptăm, spuse același interlocutor. Aș vrea însă să aruncăm o privire la modul. Se poate?

Nu era clar dacă cerea voie, dar nici nu fuseseră încuiați în infirmerie. Iar dacă pe ei nu îi deranja gloata de oameni îmbrăcați în zdrențe și acoperiți de răni supurânde, cine era ea, să le discute gusturile?

– Sigur, dădu din cap Nia. Trei niveluri mai jos.

– Atât de departe? făcu bărbosul.

– Nu noi am proiectat nava, ridică ea din umeri.

– N-ai vrea să ne conduci? o întrebă celălalt, cu un zâmbet afabil.

Nia se uită de la un bărbat la altul, privirea estimativă camuflând-o cu o expresie precaută.

– Tu ești șeful? își fixă atenția asupra celui care părea să fie liderul grupului. Nu-i plăcea zâmbetul ăla. Prea deschis și onest, exact cum nu putea fi.

– Căpitan Law, îi întinse acesta mâna.

– Mai bine nu, ridică Nia brațele, ca să îi arate bandajele.

– Ah... da... mai bine să nu riscăm, spuse Law și coborî mâna, dar nu făcu un pas înapoi. Merrik vine cu mine, dădu din cap spre pat, dar Eradiez rămâne aici. Svenegald încă nu s-a trezit.

Fără matahală era mai bine. Dar oare o lăsa acolo ca să îl păzească pe celălalt?

– Urmați-mă.

În drum spre ușă, aruncă o privire furișă spre izolator. Ledul de la clanță arăta că era încuiat.

* * *

Cala se golise de oameni. Absența oricăror paznici transformă temerile Niei în realitate. De ce să păzească o epavă? Mecanicii lor nu erau cei mai iscusiți din univers, dar inspectaseră modulul și se vede treaba că trăsese niște concluzii deloc încurajatoare. Doar Jet dădea târcoale carcasei avariate, neîndrăznind să intre.

La vederea lor, băiatul își coborî capul între umeri, ca să își ascundă chipul. O crustă cenușie îi acoperea jumătate din față, decorată cu sânge închegat pe margine, unde nu rezistase tentației de a se scărpinga.

Nia urmări cu interes reacțiile bărbaților confrunțați direct cu simptomele plăgii care îi afecta pe toți. Merrik îl privi cu nedismulată curiozitate.

– Mulțumesc că ne-ai păzit modulul, spuse Law fără să clipească.

Jet avu o tentativă de a-și îndrepta spatele, gata să-și asume toate meritele, dar o clipă mai târziu clătină din cap:

– N-am păzit nimic. L-au stricat înainte de a ajunge eu aici.

Bărbații schimbă o privire.

– Au stricat tot? întrebă Law.

– L-au desfăcut în bucăți, spuse Jet. Da' oricum, era stricat dinainte, așa au zis.

Nia făcu un pas mai aproape, pregătită să-l apuce de umăr. Puștiul vorbea prea mult.

– Hai să vedem dacă a mai rămas ceva întreg, îi făcu semn Law lui Merrik să intre.

– De unde veniți? întrebă Jet.

– De pe o navă... se uită Law în jur, ceva mai mică decât asta.

Nia se abținu cu greu să-i arunce o privire ironică. *Serios?* Cu greu ar fi existat una mai mare. *Pacificul* era o navă de croazieră, cândva echipată să transporte mii de pasageri. Nia își amintea ultima călătorie, când încă avea un echipaj, iar naufragiații nu semănau deloc cu membrii acestuia.

– Și ce s-a întâmplat? întrebă Jet. De ce ați părăsit-o?

– Defecțiune tehnică, răspuse Law și urcă treptele de la intrare. Vrei să arunci o privire înăuntru? întrebă din prag.

– Pot? chițai Jet și se strecură pe lângă el, înainte de a apuca acesta să răspundă.

Law îl urmă cu un zâmbet amuzat. Nia rămase afară, tot felul de scenarii de groază trecându-i prin cap. Prizonieră în cabină alături de doi străini și un copil care putea fi folosit drept armă de șantaj? În niciun caz. Luptase prea mult ca să coboare garda tocmai acum.

Făcu însă un pas mai aproape, atentă la conversația din interior.

– Cât de rău e? veni înfundată vocea lui Law.

– Au luat tot ce se putea lua, spuse Merrik.

Mormăitul care urmă nu spunea mare lucru. La ce se așteptau? Când erai forțat să supraviețuiești într-un mediu închis, reciclai absolut tot. Era de mirare că nu le luaseră și podeaua de sub picioare, cu siguranță se putea folosi la ceva. Dar ei nu păreau din cale-afară de revoltați. Sau poate că apucaseră să vadă suficient pe drum de la infirmerie, ca să-și dea seama în ce belea intraseră.

– Îl poți repara? întrebă Law.

– Parțial. Pot înlocui piesele lipsă cu ce găsesc la ei, spuse Merrik. Mai prost e că ultima lovitură a perforat carcasa și a afectat tot sistemul de conversie. De aia am rămas fără oxigen. Pe ăla n-am cum să-l repar cu ce am la bord.

– Îi întrebăm pe ei dacă pot să ne ajute. E o navă mare, trebuie să găsim ceva corespunzător...

Sperau încă să plece cu modulul. Nia își plimbă gânditoare degetele pe suprafața arsă a carcasei. Nu fusese nicio defecțiune, cineva trăsese în ei. Iar acel cineva putea fi încă pe urma lor. Prin urmare, se grăbeau să plece cât mai repede. Asta îi convenea. Trebuia doar să-și asigure un bilet de călătorie cu ei și știa și cum.

Problema era că avea nevoie de două bilete.

* * *

– Să știi că s-a rătăcit pe drum, spunea Adette, când Nia se întoarse la infirmerie. Nici nu-ți închipui cât de des se întâmplă asta, mai ales pe culoarele neluminate, se aplecă să-i șoptească confidențial lui Eradiez, apăsând o mână pe brațul lui muscular.

A trebuit să închidem o mulțime de sectoare, ca să reducem numărul de dispariții. Am trăit aici mulți ani, dar totul arată altfel pe întuneric.

Un fior îi zgudui umerii slabi, iar Adette se întoarse spre Nia de parcă abia atunci îi observase prezența:

– Aici erai! Am venit la control, își acoperi protectoare abdomenul cu mâna, dar Hossek nu mai apare.

– Nu s-a întors? făcu Nia.

Eradiez clătină din cap, în timp ce ochii lui Adette se îngustară. Nia nu intenționa să-i fure tipul care îi căzuse cu tronc. Avea altele pe cap, deși s-ar fi culcat și ea cu căpitanul sau oricare alt membru al echipajului, dacă îi promitea că o lua cu el. Adette nu avea nevoie de o astfel de promisiune.

– Cum se simte? arată din cap spre pacientul din pat.

– E în comă, vorbi pentru prima dată Eradiez.

Poate nu-și revine. Nia se strădui să nu lase speranța să i se vadă pe chip.

– Noi tocmai ne pregăteam să mergem la masă, întrerupse Adette tăcerea care se lăsă între ei. Vii cu noi? Cu siguranță au pregătit ceva deosebit, să sărbătorească evenimentul.

Dacă mergea cu ei, iar nu apuca să rămână singură în infirmerie, dar nici nu avea o scuză ca să refuze. Era, la urma urmei, ora de masă și, pe o navă cu resurse limitate, așa ceva nu se rata. Nu-i rămânea decât să se întoarcă mai târziu.

– Tocmai de asta am venit, le spuse. Știam că o să vă luați cu vorba și o să întârziati. Gart ne așteaptă.

Eradiez aruncă o privire spre ocupantul patului.

– Law vrea să-ți vorbească, spuse Nia.

O minciună, în teorie, dar nu neapărat și în practică. Cu siguranță voiau să facă schimb de informații.

Îl convinse, pentru că o urmă pe Adette asemeni unui urs mare și blând.

Coridoarele se aglomerau pe măsură ce se apropiau de sala de masă. Seria lor abia începuse, însă fiecare se grăbea să prindă loc în față la coadă.

Când ajunseră la linia de autoservire, Nia își trânti în farfurie un munte de grâu încolțit la care adăugă câteva alge anemice și o lingură de ciuperci. Lângă ea, Adette îi explica lui Eradiez cum făceau rost de fiecare ingredient pus în mâncare. Niște mirodenii ar fi fost bune să-i dea cât de cât gust, dar, fiind puține, erau folosite doar la ocazii speciale.

Cu tava în mână, Nia se îndreptă spre masa ocupată de Gart. Ochii căprui o priviră întrebători, dar nu spuse nimic. De aceea se cuplase cu el, pentru că nu punea întrebări și avea un culcuș moale și călduros, o plăcere să dormi în el la întoarcerea dintr-una dintre expedițiile ei.

– Întreținere, hm? spuse Eradiez, după ce făcură prezentările.

– Nu e chiar atât de important pe cât pare, zise Gart. Eu doar fac liste cu sistemele care urmează să cedeze. Alții vin cu soluții de evitare a dezastrelor.

Vru să mai spună ceva, dar tăcu la vederea lui Papa Ote, care intră însoțit de ceilalți doi membri ai echipajului.

Papa Ote scană întreaga sală și șontăcăi spre ei.

Nia își studie fascinată germenii de grâu. Oare, dacă își înfunda gura cu mâncarea cleioasă, o lăsau în pace? Avea neplăcuta senzație că știa ce urma să-i ceară Papa Ote.

– Am făcut o estimare preliminară a defecțiunilor, spuse Law. Ne trebuie un convertor ca să putem zbura din nou.

Nia își ținu răsuflarea. Era posibil? Se temea să spere, totuși, trebuia luată în calcul și această posibilitate.

– Ai idee unde putem găsi unul? întrebă Papa Ote.

Deși întrebarea părea să-i fie adresată ei, Nia continuă să fixeze cu încăpățănare farfuria. Mai bine să nu bănuiască cât de mult își dorea să zboare din nou modulul.

– O navă de mărimea asta trebuie să aibă piese de rezervă pentru călătoriile lungi, spuse Merrik.

– Undeva în compartimentul de stocare? sugeră Law.

– Compartimentul tehnic este la capătul nivelului al șaselea, spuse Nia. A rămas fără curent în urmă cu doi ani și întregul sector este blocat. Nu putem intra.

– Sigur putem găsi o cale de acces, spuse Law.

– Dacă vrei să arunci ușile în aer, da, îl privi Nia în ochi.

Papa Ote se încruntă la amândoi, iar Nia își stăpâni cu greu un zâmbet. Nimeni nu atenta la nava lui Papa Ote.

– Putem găsi unul sau ceva asemănător în alt sector, spuse Merrik, trecându-și degetele peste barba scurtă. Dacă funcționează, îl putem modifica.

– Dacă e vreunul pe Pacific, sigur îl găsește Nia, o bătu Adette ușor pe umăr.

Papa Ote își întoarse atenția către Nia și ridică din sprâncene. *Ei?*

– Nu știu cum arată, spuse ea. N-am văzut niciodată unul.

– Îți arătăm, spuse Law. Avem unul... ce-a mai rămas din el.

– Acum mănânc, i-o tăie scurt Nia.

– După masă, spuse împăciuitor, dar categoric, Papa Ote, făcând-o să se întrebe ce avea el de câștigat din afacerea asta.

– Abia m-am întors ieri, protestă Nia. Am nevoie de câteva zile să mă odihnesc, își frecă demonstrativ bandajul de pe brațul stâng. Fie că le plăcea, fie nu, aveau nevoie de ea.

Papa Ote trebuie să fi ajuns la aceeași concluzie, pentru că spuse înainte de a pleca:

– Ai două zile pentru pregătiri.

Nia se uită urât la silueta cocârjată care se îndepărta, sprijinindu-se cu o mână tremurândă de baston. Era atât de ușor să pretindă lipsa de interes. Trebuia însă să aibă grijă, să nu exagereze. Atât Gart, cât și Adette o cunoșteau prea bine.

– Putem să ne alăturăm? întrebă Law.

Cât se foiră ei cu scaunele și își aduseră tăvile cu mâncare, Nia fură de pe masă un fruct și o bucată de pâine.

* * *

Peretele rece îi turtea obrazul, dar Nia suportă asaltul cu hotărâre, ca de fiecare dată. Degeaba se străduise să-l evite pe Sarez, până la urmă, tot o prinsese singură și o trăsese într-un coridor părăsit. Nia nu se zbătuse, învățase din vreme că n-avea

niciun rost să opună rezistență. Dacă o făcea, Sarez devenea violent și totul se termina cu o săptămână petrecută la infirmerie pentru ea. Așa, el o pătrunsese pe la spate și își făcu treaba în liniște, acompaniat de clinchetul cuțitelor din haină, dând dovadă chiar de o anumită blândețe, în ciuda masivității și mișcărilor neîndemânatică. Nia era ușurată că nu trebuia să-i privească mutra și expresiile animalice în timp ce o regula.

Când termină, Sarez se retrase cu un plescăit de carne udă, își încheie pantalonii și o abandonă în întunericul coridorului. Partidele lor sporadice de sex se desfășurau întotdeauna în tăcere, nu că s-ar fi plâns de asta. Nia se șterse cum putu mai bine, mulțumind soartei că nu mai avuseseră în comunitate o sarcină dusă la termen de mai bine de un deceniu, își aranjă hainele și își trecu degetele prin păr. Cam avea nevoie să se tundă. Era imposibil să-și mențină părul curat altfel.

La ieșirea din coridor, dădu nas în nas cu Law.

– Mi-a spus individul ăla înalt că s-ar putea să te găsească aici.

Obrajii Niei se încinseră instantaneu.

– Ce vrei?

– M-am gândit că ar fi timpul să ne uităm pe planurile navei, spuse Law cu un zâmbet prietenos. Să vedem unde am putea găsi un convertor.

Nia făcu un pas înapoi, dar îl evitase suficient. Cum să aibă încredere în ea, dacă n-o văzuse niciodată la treabă? Sosise timpul să dea dovadă de profesionalism, doar n-o hrăneau degeaba.

– Adună-ți oamenii, îi spuse. Papa Ote își face siesta în centrul de comandă la ora asta, așa că ne vedem acolo.

– Toată lumea e deja acolo, îi făcu Law semn să-l însoțească. Am venit doar să te iau.

Zâmbetul Niei nu putea fi mai fals de atât, dar o luă înainte, obișnuită să deschidă drumul. Mergea repede să îi arate că ea controla situația și, când li se intersectă drumul cu al lui Gart, se prefăcu că nu îl vede.

Papa Ote se odihnea într-unul din scaunele rotative, răsucit ca să țină sub observație ecranul de la bord și cei doi ocupanți ai

scaunelor de lângă el. Eradiez și Merrik întoarseră capetele la soșirea lor și se traseră la o parte să le facă loc.

Absența altor martori dădea adunării lor un aer de conspirație. Papa Ote avea un cuvânt greu de spus în deciziile importante, dar nu era singurul. Nia își împună mâinile la spate și împinse pieptul mic înainte. *Între noi doi, bătrâne. Să vedem cine e mai tare.*

– Tocmai îmi arătau unde și-au pierdut nava, spuse Papa Ote, gesticulând vag spre ecran.

Imaginea sistemului de planete pe lângă care treceau nu se schimbă de câteva săptămâni, pentru că nava se deplasa doar cu o fracțiune din puterea reactoarelor rămase funcționale. Un singur punct apăruse între planetele a doua și a treia, adăugat de sistem. Imposibil de testat veridicitatea spuselor lor, de la distanța asta. *Prea departe.* Din păcate, cunoștințele Niei de navigație în spațiu lăsau de dorit.

Merrick atinse comenzile de la bord și înlocui imaginea cu planul tridimensional al navei. Nivelurile se suprapuneau în culori diferite, în funcție de utilizare și gradul de accesibilitate. Mai mult de trei sferturi prezentau griul inert al sectoarelor închise, ascunzând între ele și nivelul care nu avea să apară vreodată pe un plan.

– Am identificat spațiile de stocare în care ar trebui să fie piesele de schimb, arată Merrick spre o zonă cu șase niveluri mai jos de cel ocupat de ei. E a naibii de mare nava asta!

– Sigur e acolo? întrebă Nia.

– Apar pe lista de materiale, am verificat, spuse Merrick. Dacă nu le-ați folosit pe toate, ar trebui să fie tot acolo.

Nia clătină din cap și strânse din buze cu ochii ațintiți la ecran. Ea nu le luase și altcineva nu mai fusese atât de departe de ani de zile. Dar altceva o nemulțumea.

– Ultima dată când am fost în direcția aia, am întâlnit două blocaje pe drum, din cauza cărora a trebuit să ocolesc o mulțime, le spuse. Și, de atunci, au mai cedat două sectoare. Nu garantez că ajung până acolo.

– Ajungeți, făcu Law.

– Poftim? clipi Nia.

– Eradiez merge cu tine. O să care materialele și o să deschidă orice drumuri ai nevoie.

Nia se întoarse și îl cântări din ochi pe voluntar. Cineva care să transporte lucrurile grele era o idee bună, mai ales că ei urmau să plece și, prin urmare, nu-i puneau în pericol monopolul asupra expedițiilor de recuperare. Eradiez îi întoarse privirea, clar conștient de evaluarea ei. Hm, nu.

– E prea mare, spuse Nia pe un ton de afaceri, fără a încerca măcar să pretindă că îi pare rău. Nu încap pe unde mă strecor eu.

– Nu poți să-l aduci singură, spuse Merrick. E prea greu.

– Cum arată?

Merrick își plimbă din nou degetele pe comenzi. Imaginea unui aparat cu carcasă metalică și multe tuburi întrând și ieșind din el apără în colțul ecranului. Lista de specificații tehnice, aflată în derulare dedesubt, părea că nu se mai termină. Nu că ar fi înțeles ceva din ea. Pe Nia o interesa obiectul în sine, nu cum funcționa. Prea mare și dificil de manevrat. Iar dacă mai trebuia și să-l deconecteze de la alte aparate... Prezența unei escorte ar fi simplificat mult situația. Merrick ar fi fost bun. Era mai subțire și părea să fie mecanicul echipajului. Asta însemna că nu-l putea lua cu ea. Ar fi pus prea multe întrebări legate de anumite sectoare abandonate, dar încă alimentate cu energie.

– Ce alte opțiuni avem? îl întrebă. Unde în altă parte am putea găsi unul, preferabil în apropiere, ca să nu străbatem toată nava?

Merrick studie gânditor planurile.

– Aici... aici... și aici... Dar, dacă sectoarele astea au căzut de mult timp, s-ar putea să nu mai funcționeze. Sau le-ați închis voi?

Nia îl lăsă pe Papa Ote să răspundă. Fusese la conducere cu mult înainte de a deveni ea interesată de traiectoria navei.

– Cele mai multe au căzut singure, spuse acesta. Odată regimul de carantină instalat, ne-a fost greu să trecem peste directivele sistemului central.

– Putem încerca, spuse Nia, dacă nu reușim să ajun...

O lumină sclipi la bord și imaginea de pe ecran fu înlocuită de un mesaj:

Cerere de andocare refuzată. La orice abatere de la traiectorie, se va răspunde cu foc. Continuați-vă călătoria, Pacific. Drum bun!

Law și Merrik se holbară la text, apoi se întoarseră spre Papa Ote.

– Ce-a fost asta? întrebă Law.

Umerii bătrânului căzură, iar el se făcu mic în scaun, arătând cu zece ani mai în vârstă.

– Ultima noastră șansă să reintrăm în civilizație, hârâi vocea acestuia. Până și mâinile îi tremurau pe brațele scaunului. O să ajungem în raza de comunicare a altei planete locuite abia peste șase luni... și după aia... nu mai e nimic...

Law se întinse peste el și readuse pe ecran harta spațiului învecinat. După două recalibrări ale rezoluției, deveni vizibilă planeta menționată de Papa Ote. Mai departe, concentrația de corpuri cerești scădea, semn că se apropiau de marginea galaxiei.

– La viteza asta și având în vedere cât combustibil mai are modulul, spuse Law, ne rămâne puțin timp să-l reparăm și să plecăm înainte de a ajunge prea departe ca să mai fim recuperați de o navă.

Convinsă de urgența situației, deși din motive diferite, Nia scutură din cap:

– Plecăm să recuperăm convertorul în patru ore. Tu vii cu mine, arătă spre Law și părăsi centrul de comandă.

În urma ei, Papa Ote zise:

– Nu le spuneți celorlalți despre mesaj. Moralul este oricum la pământ.

– De ce patru ore? alergă Law după Nia, care se îndrepta deja spre infirmerie.

– Atât îți va trebui ca să-ți pregătești echipamentul necesar.

Casca îi ascundea o mare parte din față, dar Niei nici prin cap nu-i trecuse să zâmbească până ce Law spuse:

– Poți să râzi, dacă vrei.

Părăsiseră sectoarele locuite cu mai multe minute în urmă și se echipaseră treptat, pe măsură ce condițiile de mediu deveniseră

tot mai neprielnice. Mai întâi aprinseră lămpile, apoi își puseră măștile de oxigen și, în cele din urmă, îmbrăcară costumele ușoare, dar groase, când temperatura coborî sub limita suportabilă. Improvizat în grabă, costumul lui Law era plin de petice și lipituri, atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară.

– Nu da drumul la căldură, îl instruiseră Nia. O să avem nevoie de ea mai târziu.

Fuseseră singurele cuvinte pe care i le adresase de la plecare. Law o urmase ascultător, puțin frustrat de refuzul Niei de a consulta harta, până se lămurise că nu avea nevoie de aceasta.

– De câte ori ai parcurs drumul ăsta?

Nia ridică din umeri, un gest făcut invizibil de costum.

– De multe ori. N-am numărat.

– Cum ai început?

Tăcerea impusă își atinsese scopul. Law avea chef de vorbă. Dar, ca să obțină informații de la el, trebuia și ea să participe la conversație.

– Aveam nevoie de cineva mic, să se strecoare într-un compartiment blocat, îi spuse. Eram singurul copil cu dimensiunile potrivite. Aveam doisprezece ani.

– Și au continuat să te trimită?

Vocea lui Law suna ciudat, revoltată.

– Nu, zâmbi Nia pentru sine. M-am dus singură. A fost ușor, pentru că nu mă rătăceam niciodată... nici înainte...

Înainte de declanșarea epidemiei, dar nu o spuse cu voce tare.

– Memorie fotografică?

– Cred că da.

Fluieratul lui Law îi răsună în cască.

– Folositoare chestie.

– Fiecare facem ce putem să supraviețuim, spuse Nia. Zece ani au trecut repede.

– Zece?

Law se opri să se uite la ea. Nia și-l imaginează reevaluându-și impresiile. Nu era un copil, aparențele erau înșelătoare. Silueta scundă și subțire, rezultat al dietei nesănătoase impuse din fragedă copilărie, inducea pe multă lume în eroare.